

Boekverslag Engels The kite runner door Khaled Hosseini

Boekverslag door een scholier

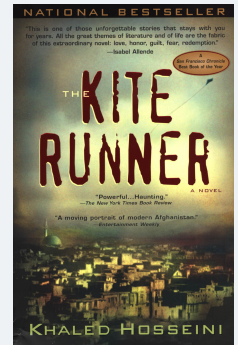
havo

672 woorden

12 jaar geleden

★ 3,7

56 keer beoordeeld

Auteur	Khaled Hosseini
Genre	Psychologische roman
Eerste uitgave	2003
Vak	Engels

Persoonlijk oordeel-leeservaring

Dit boek moesten wij verplicht lezen voor onze les Nederlands. Zo kwam ik aan het boek en dit is dan ook de reden waarom ik het ben beginnen te lezen. Mijn mama had dit boek voor mij al gelezen en zij had mij in grote lijnen verteld waarover het boek zou gaan. Mijn verwachtingen waren zeker niet hooggespannen, omdat ik al veel wist over het boek. Ik dacht dat het een redelijk saai boek zou zijn, omdat het over vriendschap gaat. Ik prefereer boeken met veel actie en ik had dan ook wel gedacht dat het lang ging duren vooraleer ik dit boek helemaal uit had. Al bij al is het nogal meegevallen, het boek bleek veel interessanter te zijn dan ik had gedacht en het leestempo viel dus goed mee. Ik kon me toch wel inleven in het hoofdpersonage Amir, wat hij meemaakte, zijn gevoelens. Het is een heel meeslepend boek en je kan dus niet anders dan de emoties van de personages meevoelen. Ik was wel blij dat alles toch nog op zijn pootjes is terechtgekomen. Het boek is zeker niet bedoeld voor kinderen onder de 15 jaar. Daarvoor is het boek te moeilijk en een kind van 14 jaar of jonger kan nog niet goed de emoties en reacties van de hoofdpersonages begrijpen. Je moet ergens ook wel een emotioneel mens zijn om ook echt de gevoelens van de personages te kunnen begrijpen. Er zijn ook zekere herkenbare elementen en gebeurtenissen bvb. de inval van de Taliban in Afghanistan. De schrijver vermeldt ook vele bekende steden en landen (Afghanistan, Kabul, Amerika,...). Mij lijkt het verhaal levensecht. Er zitten weinig of geen onmogelijke elementen in en het wordt zeer realistisch beschreven. Persoonlijk vind ik het een uniek boek dat je met bijna geen enkel ander boek dat ik las kunt vergelijken. Alles wordt zo echt beschreven, bijna of de schrijver het zelf meemaakt. Het is zo ongelooflijk meeslepend, meer dan welk ander boek dat ik ooit heb gelezen. Het behoort in ieder geval tot een ander genre dan de meeste boeken die ik voordien heb gelezen. Je kunt het boek niet met een film vergelijken. Een boek lees je actief, je kan zelf een beeld scheppen van de beschreven situaties en personages en een film onderga je gewoon, de beelden zijn daar bepaald door de regisseur.

Het stuk dat het meeste indruk op mij heeft gemaakt is wanneer de volwassen Amir, het zontje van Hassan ontmoet in Afghanistan. Hoe het kind voor hem opkomt is ontroerend. Amir probeert zijn

schuldgevoel uit te leggen aan het jongetje, dit vind ik zeer mooi. Dat schuldgevoel droeg hij al zijn hele leven met zich mee en nu krijgt hij de kans hier wat mee te doen. De mooiste passage vind ik het stukje op het einde, als Sorab met de volwassen Amir aan het vliegeren is. Shorab lacht dan voor het eerst in meer dan een jaar en dat vind ik toch wel ontroerend. Dat vliegeren hem blij maakt betekent ook dat hij zeer sterk op zijn vader lijkt en dat er een kans bestaat dat hij ooit zijn ervaringen kan vergeten en een gewoon kind kan worden. Ook het gedeelte waarin Amir terug keert in zijn land vond ik aangrijpend. Het was erg schokkend te merken hoeveel invloed een oorlog heeft op een land. Niet alleen waren alle activiteiten tot stilstand gekomen maar het leek wel of het land een sprong terug in de tijd had gemaakt.

De gebruiken die veelvuldig in het boek voorkomen (bidden, vrouwen moeten apart eten, ..) zijn voor ons vreemd en lijken eigenlijk overbodig en zelfs discriminerend. Sommige stukken waren zo moeilijk dat ik er niet alles van begreep ondanks de verklaringen achteraan. Dit boek zou ik zeker aanraden aan vrienden. Je leert veel over de, voor ons toch, vreemde cultuur en de gebruiken uit de oosterse wereld worden toch heel wat duidelijker. Verder is het een pageturner, een boek dat je van begin tot einde niet meer loslaat en dat je nog lang bijblijft.